

NOMENCLATUUR

DOOR

PROF. DR. J. VALCKENIER SURINGAR.

I. DE INTERNATIONALE NOMENCLATUUR- CONGRESSEN IN AUGUSTUS 1930.

1. *Rapport van het verhandelde op het vijfde Internationaal Botanisch Congres in Cambridge 1930, subsectie der Nomenclatuur* ¹⁾).

MIT DEUTSCHER ZUSAMMENFASSUNG.

De botanici, die aan de vergaderingen deelnamen, konden tezamen meer dan 400 stemmen uitbrengen; het grootste aantal uitgebrachte stemmen is 397 geweest.

Besloten werd om slechts het „Avis préalable” van den Rapporteur Dr. BRIQUET te volgen, waarin niet meer staat dan hoeveel stemmen ieder voorgesteld artikel, recommendatie of motie kreeg van de voorbereidende nomenclatuurcommissie. Bovendien werd het voorstel aangenomen om zonder bespreking de voorgestelde artikels enz. als aangenomen te beschouwen, welke van die voorbereidende commissie 12 of meer stemmen kregen.

Als Regel (Art. 16bis) wordt aangenomen, dat namen bepaald worden door typen. Maar bij de bepaling van wettige plantengroepen (Art. 37, 38) worden geen typen geëischt; de voorstellen daaromtrent werden niet behandeld. Slechts wordt in Rec. A. XVIII bis en quater het opgeven van typen verzocht.

Tweewoordige namen van HILL in British Herbal (b.v. *Alnus vulgaris*), van ADANSON en anderen, die in hun werk niet stelselmatig de binominale nomenclatuur van LINNAEUS aanvaardden, worden door WILMOTT als onwettig

¹⁾ De Regels en Recommendaties, de schrijfwijze betreffende, zijn in afzonderlijke opstellen in dit Jaarboek behandeld; zoo ook Art. 49.

voorgesteld (Art. 19bis). BRIQUET verdedigt ze, omdat dit een verwerpen van boeken en niet van namen wordt. Een merkwaardig argument van den Amerikaan BARNHART was, dat door alle namen van zulke schrijvers te verwerpen, de lijst van te-verwerpen geslachtsnamen belangrijk kleiner kan worden; en SPRAGUE viel hem om die reden bij. Deze lijst bestaat reeds en bevat geslachtsnamen, welke men in 1905 niet wilde handhaven. Door het voorstel WILMOTT-BARNHART zouden vele dezer namen op een andere wijze verworpen worden en dus van de vroegere lijst kunnen worden afgevoerd; dit zou dus geen verandering maken, maar de namen zouden daardoor op een veel willekeuriger wijze verworpen worden en in grooter aantal. ADANSON b.v. geeft slechts geslachten; en die *geslachtsnamen* zouden verworpen worden (en nu *alle*), omdat ADANSON de *triviaal-* (onze *soort-*) namen van LINNAEUS principiëel verwierp! En daardoor zouden dan tevens al die namen zooals *Alnus vulgaris* van HILL vervallen, ofschoon SPRAGUE en misschien zelfs BARNHART tegen deze namen geen bezwaar had.

WILMOTT's voorstel werd afgewezen met 239 tegen 158 stemmen, de namen van HILL e.d. derhalve voor wettig verklaard.

Maar daarmee zijn ze nog niet gered; later in de week werd hun bij Art. 55 sub 3 nog een strik gespannen. Dit artikel geeft aan, in welke gevallen soortnamen verworpen moeten worden; de Engelschen en REHDER stelden een nieuwe rubriek voor, nl. namen zooals *Alnus vulgaris* van HILL. Doordat de tautonymen bij dit artikel op den voorgrond traden, werd sub 3 niet besproken; slechts merkte BRIQUET bij het eind op, dat namen als *Alnus vulgaris* HILL geen binominale namen zijn, doch toevallig zeer korte phrasen, zoodat ze niet in aanmerking komen. Dit laatste is juist de kwestie, die uitgemaakt moet worden; want achter den naam *Alnus vulgaris* staat een lange beschrijving in het Engelsch. De toevoeging van 55 sub 3 werd aanvaard, zoodat het nu van de redactie afhangt, in hoever de betreffende namen verworpen worden; en

dan moet die redactie het aangenomen Art. 19bis weder opheffen of veranderen!

Een uitzonderingslijst voor soortnamen (Art. 20) werd verworpen; REHDER verdedigde ze; hij wilde hierdoor de door hem in gebruik gekomen namen, zooals *Quercus rubra* in den zin van *Q. digitata*, *Populus balsamifera* in den zin van *P. deltoides*, enz., doen verdwijnen; maar het is gemakkelijker geesten op te roepen dan ze weder kwijt te raken! Ook PATTON verdedigde ze in het belang van practici. De aanvallers hadden minderwaardige argumenten; BARNHART vond in twee der aangeboden lijsten 2 vergissingen; en tegen de mijne werd opgemerkt, dat andere botanici er misschien anders over dachten; alsof dat ook niet met uitzonderingslijsten van geslachts- en familienamen het geval ware! Bovendien waren de aangeboden lijsten slechts voorbeelden. Een uitzonderingslijst van soortnamen zou heel wat verschillen van opvatting, dus van benaming, kunnen opheffen.

Wat geslachtsnamen betreft, werd goed gevonden, dat een nieuw opgedolven naam niet dadelijk wettig wordt. Met soortnamen ware dit nog noodiger.

Alle voorstellen tot verbetering en methodiseering van bestaande namen werden verworpen; zie voor een uitzondering het opstel over de schrijfwijze.

Aangenomen is (Art. B. 29), dat binnen eene soort eenzelfde naam, tenzij telkens hetzelfde type bedoeld wordt, slechts éénmaal mag gebruikt worden, dus b.v. in twee verschillende ondersoorten niet dezelfde naam voor een variëteit.

Maar het voorstel van REHDER, om alle ondergroepen binnen een soort tot één en denzelfden hiërarchischen rang te verklaren, werd verworpen (Art. B. 28). In de eerste plaats geeft dit aanleiding om aan dezelfde plant in verschillende hiërarchischen rang binnen de soort verschillende namen te geven of ze te moeten erkennen (zie bij Art. 49), en in de tweede plaats veroorzaakt het een voortdurende verandering van auteursnaam.

Verder werd de Recommandatie A XVI aangenomen,

waarin verzocht wordt, om binnen een soort geen nieuwen naam te geven, welke reeds binnen het geslacht in gebruik is, en om aan het type eener soort, ondersoort of variëteit denzelfden naam te geven, b.v. *Elaeagnus angustifolia* var. *angustifolia*, indien die variëteit als het type der soort beschouwd wordt.

Methodische groepeerings der variëteiten in kenmerk- en variëteiten is niet aanvaard; de oude verwarring blijft. Zoo ook bij de hybriden; maar hier is een verbetering, dat het gebruik van namen als *Crataegomespilus* gewettigd is; bovendien is het praktische voorstel van REHDER aangenomen om bij ongeslachtelijke bastaarden het teeken + te gebruiken.

Verworpen werd mijn voorstel om catalogi van kwekers niet als drukwerken te beschouwen, waarin nieuwe namen wettig gepubliceerd kunnen worden. Het zwakke argument van den rapporteur was, dat er reeds vele van zulke namen zijn, die thans door den regel, welke immers terugwerkende kracht heeft, verworpen zouden moeten worden. Echter is voor drukwerken met nieuwe namen thans verplicht gesteld, dat zij aan het publiek te koop gesteld worden of uitgedeeld worden aan vastgestelde representatieve botanische instellingen. Hierbij schijnt het geen bezwaar te zijn, dat vroegere catalogi met nieuwe namen niet aldus uitgedeeld zijn!

De verplichte Latijnsche diagnose gaf grooten strijd en werd karakterloos opgelost: het wordt blauw blauw gelaten, dat vele soorten sedert 1905 zonder Latijnsche diagnose gepubliceerd zijn; maar van begin 1931 af wordt er ernst mee genomen! 't Is wel treurig, dat het beetje Latijn, noodig voor een diagnose, voor vele botanici zulk een bezwaar is; hoe kan iemand, die de termen niet kent, de literatuur bestudeeren? En daar de geesten nog niet rijp zijn voor Esperanto, kunnen zij geen andere taal aanwijzen, die een meerderheid zou vinden.

Merkwaardig is, dat een zeer oude kwestie weer werd opgehaald. In 1867 werd vastgesteld, dat eene soort bij verandering van geslacht een anderen auteursnaam krijgt;

daartegen waren heftige tegenstanders (o.a. CRÉPIN), die wilden, dat de naam van den auteur der soort behouden bleef, hoe ook de naam veranderde. Dit laatste werd thans ook weer voorgesteld bij Art. 43 (door OLIVER, Nieuw Zeeland) maar verworpen. Doch aangenomen werd het voorstel van RAMSBOTTOM, dat de eerste auteursnaam tusschen haakjes toegevoegd moet worden. Dit is zeker van beteekenis, maar maakt het citeeren van namen niet gemakkelijker.

Duidelijk is thans (Art. B. 45) vastgelegd, dat bij verdeling van een geslacht of soort de oude naam voor een der nieuwe groepen gehandhaafd of hersteld moet worden; zoo mogelijk in verband met een bestaand type van de onverdeelde groep, anders na aanwijzing van het type volgens te geven regels. Derhalve moeten o.a. *Betula alba* L., *Ulmus campestris* L., *Tilia europaea* L. gehandhaafd of hersteld worden. Er zijn reeds lijsten in de maak van typen of substituuutypen (b.v. wordt voor *Azalea* een soort als type gesteld, die eigenlijk niet de historische typesoort is, maar waardoor deze geslachtsnaam gehandhaafd kan blijven voor de tegenwoordig er toe gerekende soorten).

Een opheffing van verschil van opvatting, die verschil in benaming deed ontstaan, is verkregen door het aanvaarden van het Amerikaansche principe, dat bij verkeerde verbinding van een naam met een plant het type vóór de plant gaat; b.v. werd een plant ten onrechte door BONGARD *Pinus inops* genoemd; toevallig was de echte *P. inops* SOLANDER 1789 van naam veranderd en heet zij sedert dien *P. virginiana* MILL. 1768, zoodat de naam *P. inops* vrij was voor een nieuwe soort, zooals de plant van BONGARD bleek te zijn; maar daar met *P. inops* door BONGARD de echte *P. inops* van SOLANDER bedoeld was, blijft het type van die echte aan den naam van BONGARD vast zitten en doet het er niet toe, dat de plant van BONGARD een andere soort was: type gaat vóór plant. BONGARD's plant heeft daarom thans wettig den lateren naam *P. contorta* LOUDON.

Een belangrijk punt, dat geen onderwerp van discussie

heeft uitgemaakt, is de zgn. rest van den ouden Kew-regel (Art. 49); men zie hierover elders in dit Jaarboek (p. 46 e.v.).

Des te meer werd gedebatteerd over het Amerikaansche principe „eens een synonym, altijd een synonym” of, anders uitgedrukt: „alle latere homonymen zijn onwetige namen.”

In de Regels van 1905 staat reeds een Aanbeveling XIV, om aan een plant geen naam te geven, welke reeds eenmaal gebruikt doch in de synonymie gevallen is. Zoodra er een Regel van gemaakt wordt, krijgt deze terugwerkende kracht en moeten vele gebruikelijke namen vervallen, omdat die blijken „later homonymen” te zijn (b.v. *Prunus nana* STOKES 1812; er was tevoren een *Prunus nana* DUR. 1772, synonym geworden van *P. virginiana* L. 1753). Ook geslachtsnamen verdwijnen er door, b.v. *Halesia*; dit moet dan *Mohrodendrum* heeten.

Deze Amerikaansche regel werd in 1905 hartstochtelijk verworpen en werd ook nu bestreden; HARMS had geen bezwaar t.o. der geslachtsnamen, mits de gebruikelijke namen, welke verloren zouden gaan, op de lijst van te-behouden namen kwamen; daardoor zou de regel in het verleden niet schadelijk en in de toekomst nuttig werken. Maar voor soortnamen heeft men geen lijst van te-verwerpen en te-behouden namen en wil men die niet maken. En daarom bestreed HARMS het principe t.o. van soortnamen.

BRIQUET wilde den regel aanvaarden, maar slechts voor „latere homonymen” welke taxonomische of zgn. conditioneele synonymen zijn; de nomenclatorische of inconditioneele zijn ongevaarlijk. Maar HITCHCOCK kwam met het argument, dat de Amerikanen veel concessies hadden gedaan en er nog zouden doen (tautonymen!), zoodat hij verwachtte, dat men nu eens de Amerikanen zou tegemoet komen; het zou de Amerikanen goed gezind maken om de aangenomen regels te volgen. Dit argument sloeg in, ofschoon terecht opgemerkt werd, dat verscheidene Amerikanen de Internationale Regels volgen en de concessie aan de Amerikanen dus niet hen gold. Met 261 tegen 111

stemmen ging de regel er door, zonder restrictie en zonder uitzonderingslijst.

Later (op blz. 620 van het Rapport) werd nog bepaald, dat de soortnaam van een als „latere homonym” verworpen combinatie weder met een anderen geslachtsnaam mag gebruikt worden; b.v. zou *Prunus nana* als *Amygdalus nana* geoorloofd blijven. Dit is weer een bron voor dubbele soortnamen.

Maar de soortnaam eener dergelijke of om andere reden onwettige combinatie kan niet op prioriteitsrecht aanspraak maken. B.v. was *Pinus taxifolia* LAMB. 1803 een jongere homonym van *Pinus taxifolia* SAL. 1796 (*Abies balsamea*); derhalve zou de naam *taxifolia* wel in 't algemeen in combinatie met *Pseudotsuga* mogen gebruikt worden (CARR. 1867), maar niet in het geval van den Douglasden, omdat daarvan *Douglasii* een oudere synonyme naam is (LINDLEY 1833); een andere naam, *mucronata* RAF. 1832, is nog ouder maar volgens mij geen wettige naam voor den Douglasden (zie Jaarboek 1930 blz. 97).

Verder zijn bij Art. 54 namen als onwettig verklaard, welke uit woorden bestaan, die niet bestemd waren om een naam te vormen. Hiermede wordt b.v. de naam *Cedrus libani* TREW bedoeld; maar behalve dat in den tekst herhaaldelijk *Cedrus Libani* in den zin van „de Ceder van den Libanon” voorkomt, staat de naam in een rij van synonyme namen (*Cedrus Libani* GER. 1454, CAMER., BARRELIER 1714); ook LINNAEUS geeft bij zijn *Pinus Cedrus* den synonym *Cedrus Libani* BARR., zoodat wij m.i. met recht van *C. libani* TREW 1757 mogen spreken. LINK gaf de soort in 1831 den naam *C. libanotica*, maar in 1841: *C. libani*, zonder den vorigen naam zelfs als synonym er bij te geven.

Zie uitvoeriger in P. O. I. p. 27-29.

De conditioneele synonymie, zooals REHDER die opvat (zie Jaarboek 1925 p. 67-69; 1928 p. 57), is door REHDER zelf niet eens voorgesteld en dus ook niet aangenomen; daardoor vervalt o.a. zijn naam *Picea glauca* i.p.v. *P. canadensis*, tenzij deze naam als latere homonym verworpen wordt.

REHDER trachtte tevergeefs met Art. C. 51 nog eens de door hem opgeroepen booze geesten te verjagen; hij wil soortnamen verworpen zien, welke door den auteur in een geslacht zijn geplaatst, dat geen verwantschap heeft met het geslacht, waarin de soort werkelijk thuis hoort. Zoo heeft MAKINO *Corchorus scandens* TH. met *Rhodotypus kerrioides* geïdentificeerd en noemt REHDER daarom in zijn „Manual” deze plant *Rhodotypus scandens* (klimmend!). REHDER had beter gedaan dergelijke identificaties ter zijde te stellen; verscheidene, welke ik nauwkeurig onderzocht, bleken ongemotiveerd. Nu zit REHDER en zitten vooral wij met die namen; de een volgt ze in vertrouwen op REHDER, de ander niet.

Van belang is dat bij Art. 51 quater-sexies men toch indirect een lijst van te-verwerpen en te-behouden soortnamen zal maken, nl. lijsten van nomina dubia, ambigua en confusa. We moeten afwachten, welke er op komen.

Tautologische namen (Art. 55) hadden natuurlijk weer voor- en tegenstanders, maar ze werden weder verworpen. Echter worden namen, welke zoo goed als tautonymen zijn, gehandhaafd (*Halimodendrum Halodendrum*; ja zelfs *Cuminum Cyminum*, ofschoon de y = de grieksche u is). Ook idiote namen, zooals *Cyperus cyperoides*, en verwarrende, zooals *Picea Abies*, blijven erkend.

Tenslotte werd zonder tegenspraak een aanvulling van Art. 58 aangenomen, luidende dat veranderingen, door een congres in de Regels en Recommandaties aangenomen, op proef blijven tot een volgend congres, alwaar door een commissie de gevolgen zullen worden medegedeeld en de veranderingen zullen worden verworpen of aangenomen, al of niet geamendeerd. Dus een 5-jarig moratorium! Dat is een zeer verstandig besluit, ofschoon het moeilijkheden laat voortbestaan en meebrengt in dien tusschentijd.

Wij moeten nu allereerst afwachten, hoe de betreffende commissie (BRIQUET, HARMS, RENDLE, MANGIN) de nieuwe

Regels en Recommandaties zal redigeeren; er is veel aan haar overgelaten.

2. *De zuiverheid der schrijfwijze der wetenschappelijke plantennamen in de Internationale Regels van Nomenclatuur en op het Congres in 1930 te Cambridge.*

Een overzicht van geslachten met den soortnaam sinensis en van die met chinensis als soortnaam.

MIT DEUTSCHER ZUSAMMENFASSUNG.

Bij deze schrijfwijze is het thans geldend principe: nomen est nomen, d.i. een naam is een naam; d.w.z. het doet er niet toe, hoe een naam door den auteur van een geslacht, soort of variëteit geschreven is; wij moeten die schrijfwijze honoreeren en de schrijfwijze niet verbeteren; ja, zelfs wanneer wij bemerken, dat een naam reeds langen tijd vrij algemeen zuiver geschreven werd, doch oorspronkelijk verkeerd geschreven was, dan moeten wij die verkeerde wijze herstellen! ¹⁾

Deze regel werd natuurlijk gemaakt, omdat het gebleken was, dat ten eerste de zuivere schrijfwijze niet altijd met zekerheid kan uitgemaakt worden en ten tweede, omdat de botanici het ook in dit opzicht niet altijd met elkaar eens zijn. Bovendien zijn er steeds minder botanici die Latijn en Grieksch hebben geleerd, zoodat zij voor de zuiverheid geen gevoel hebben; en in 't algemeen gaat zuiverheid van taal en spelling, ook in de moedertaal, tegenwoordig sterk achteruit.

De vastgestelde regel lijkt afdoende, eenvoudig en praktisch; maar hij heeft, onafhankelijk van het gevoel voor zuiverheid, onplezierige gevolgen, zoodat hij in werkelijkheid lang niet altijd eenvoudig, praktisch en afdoende is.

We zouden volgens den ons opgelegden regel moeten

¹⁾ Een voorstel C. 57 in het „Avis préalable” tot methodische verbetering van verkeerd geschreven namen was bij vergissing niet in het „Recueil” opgenomen en werd op het congres niet behandeld.

schrijven *Xanthoceras* en *Xanthorrhiza* maar *Zanthoxylum*, ofschoon xantho en zantho van hetzelfde Grieksche woord xanthos gevormd zijn. En zoo zijn er vele geslachtsnamen met een Grieksche x beginnende; wie kan onthouden bij welke namen de oorspronkelijke schrijfwijze x en bij welke de z behoort? Daartoe kan men niet afgaan op het eerste het beste boek, dat dergelijke namen bevat; want vele schrijvers verbeterden en verbeteren verkeerde schrijfwijzen van vroegere auteurs; men moet het werk van den oorspronkelijken auteur opzoeken!

Zoo is het ook met geslachtsnamen als *Haplopappus*; de eerste auteur schreef *Aplopappus*, ofschoon het Grieksch de h aanduidt. Maar bij andere geslachten heeft de eerste auteur de H vooraangeplaatst en mag die dus behouden blijven. REHDER schrijft *Aplopappus*, TAROUCA-SCHNEIDER *Haplopappus*.

Ook bij de uitgangen is verschil; b.v. schreef de oorspronkelijke auteur *Zanthoxylum* en *Epidendrum* maar *Liriodendron*, beide afgeleid van het Grieksche woord dendron, gelatiniseerd: dendrum, boom.

Men moet dus bij een naam op dendrum of dendron maar weten, hoe de oorspronkelijke auteur het deed. Er is echter in 1930 een regel 7b aangenomen (zie „Recueil Synoptique” en „Avis préalable”), waarin staat dat de willekeurige namen als Latijn beschouwd moeten worden en dat de overige namen aan het Latijn of Grieksch ontleend zijn en een Latijnschen uitgang moeten hebben. Daar het een regel is, heeft het terugwerkende kracht; dus doen wij goed *Aucuba* te schrijven (niet *Aukuba*) en den zuiver Latijnschen uitgang dendrum te gebruiken: *Rhododendrum*¹⁾ en *Liriodendrum*, evenals de

¹⁾ LINNAEUS schrijft in „Species plantarum” 1753 *Rhododendron*, in „Genera plantarum” V, 1754 *Rhododendrum*; in dit werk worden voor de eerste maal de geslachtsnamen van een beschrijving voorzien en zijn dus wettig volgens onze Regels; daarom heeft men voor het begin der prioriteit de 1e editie der „Species plantarum” en de 5e editie der „Genera plantarum” te samen genomen; *Rhododendrum* kan dus als de meest legale schrijfwijze worden beschouwd. Ten onrechte

bestaande *Xanthoxylum* en *Epidendrum*. Wij moeten echter den definitieven tekst van Art. 7b afwachten.

Dezelfde kwestie bestaat bij de soortnamen; in het eene geslacht heeft men een soort *silvestris*, in het andere *sylvestris* volgens de oorspronkelijke auteurs. Wonderlijk genoeg werd op het congres in 1930 mijn voorstel bij Rec. VIIIbis, genadig door den Rapporteur beoordeeld en dus ook aangenomen; het behelst dat de soortnamen geschreven moeten worden volgens de oorspronkelijke schrijfwijze van het woord (niet van den naam!) en volgens de regels van het Latijn en der latinisatie, maar BRIQUET heeft „moeten” in „moeten liefst” veranderd; het is slechts een recommandatie voor de toekomst; aan de bestaande *silvestris* en *sylvestris*, *sinensis* en *chinensis*, soortnamen in diverse geslachten, mag niet geraakt worden!

Bij het eerste voorbeeld is het slechts een kwestie van slordige taal, maar bij het tweede geeft het verschil van de eerste letter weer denzelfden last, dien we bij de geslachtsnamen besproken hebben. Voor belangstellenden geef ik het volgende lijstje van geslachten van houtgewassen, waarin eene soort door den oorspronkelijken auteur *sinensis* geschreven werd en van diegene, waarin die soort volgens den oorspronkelijken auteur *chinensis* geschreven is:

sinensis: *Pinus*, *Pseudotsuga*, *Cedrela*, *Acer*, *Wistaria*, *Cladrastis*, *Gleditschia*, *Cydonia*, *Rhododendrum*, *Ligustrum*;

chinensis: *Juniperus*, *Betula*, *Corylus*, *Liriodendrum*, *Actinidia*, *Berberis*, *Aesculus*, *Gymnocladus*, *Cercis*, *Rosa*, *Hydrangea*, *Aralia*, *Alangium*, *Aucuba*, *Syringa*, *Lycium*.

Deze schrijfwijzen zijn niet door mij gecontroleerd in de

wordt in Art. 57 bis van het „Recueil” *Rhododendrum(on)* als voorbeeld sub 3 geplaatst, het behoort sub 2 („la graphie la plus correcte au point de vue philologique”). Een voordeel om alle namen, welke eindigen op het Grieksche *dendron* en dergelijke woorden, tot namen op *dendrum* e.d. te latiniseeren is nog, dat die woorden dan duidelijk als onzijdig worden herkend, terwijl dan alle woorden op *on* van gelatiniseerde Grieksche woorden op *oon* en *ous* afkomstig en manlijk zijn, b.v. *Erigeron*, *Leontodon*.

oorspronkelijke werken; zij komen zoo in de „Handlist” van Kew, in SCHNEIDER's Laubholzkunde en in REHDER's Manual voor; tusschen deze werken was slechts dit verschil: REHDER heeft *Berberis chinensis* POIR., met eenen synonym *B. sinensis* DESF., de Handlist en SCHNEIDER geven daarentegen *B. sinensis* POIR., de Handlist met den synonym *B. chinensis* HORT. REHDER heeft het bij het rechte eind, want in LAMARCK's Encyclopédie (VIII p. 617) vindt men *B. chinensis*, door POIRET beschreven.

En zoo zijn er nog veel andere gevallen; wie de namen correct schrijven wil, moet moeilijke literatuurstudies maken; en wie een naam in een alfabetisch ingericht werk, in een index of een zaadlijst opzoekt, moet er op bedacht zijn, dat in vele gevallen de eerste letter een andere kan zijn in zulk een werk, index of lijst dan men zelf aan den naam geeft. En lang niet altijd staat de naam op beide plaatsen in het werk, den index of de lijst.

Prof. HÖFKER heeft nog getracht, om het methodisch maken der schrijfwijze van plantennamen aangenomen te krijgen en ook Prof. JESWIET steunde dit, maar tevergeefs.

Prof. HÖFKER heeft ook gepleit voor de door hem ingevoerde schrijfwijze *atrisanguineus* en dergelijke; gelukkig heeft de Zweed HOLMBERG duidelijk gemaakt, dat de (schijnbare) verbindingsvokaal in dit geval een o moet zijn (*ex atro sanguineus*). 't Is jammer, dat HÖFKER zijn schrijfwijze in den Index op de Mitteilungen der D. Dendr. Ges. toegepast heeft.

Door mij was o.a. ook voorgesteld om alle geslachten op us mannelijk te maken, zoodat we niet meer *Fagus silvatica* en *Rhamnus cathartica* naast *Ceanothus americanus* enz. zouden hebben. Wij gelooven niet meer, zooals de oude Romeinen, aan nimfen in boomen, die aan dezen een vrouwelijk cachet geven!

Maar dit modernisme vond geen genade in de oogen van den Rapporteur en werd dus verworpen; lang leven de Nimfen!

Een kwestie die eveneens van belang is voor ieder, die de plantennamen correct wil schrijven, is de geslachtsuitgang van den soortnaam; deze moet zich naar het geslacht van den geslachtsnaam regelen, zoodat wij dat geslacht moeten kennen; b.v. is *Calluna* vrouwelijk, derhalve schrijven we *C. vulgaris*; maar *Ligustrum* is onzijdig, dus moet het zijn: *L. vulgare*.

In de Regels van 1905 was dit onderwerp niet voldoende geregeld; in 1930 heeft men aangenomen, dat willekeurig gevormde geslachtsnamen (b.v. Gingko, Ribes) het geslacht hebben, door den oorspronkelijken auteur er aan gegeven. Dit kan men aanvaarden, al ware een methodische geslachtsbepaling beter. Maar een Grieksch of Latijnsch woord, tot geslachtsnaam gemaakt, moet eveneens het geslacht krijgen dat de oorspronkelijke auteur er, goed of verkeerd, aan gaf!

Onosma is b.v. door LINNAEUS vrouwelijk gemaakt, terwijl het Grieksche woord onzijdig is; in dit geval komt er nog bij, dat het woord in onzen tijd steeds onzijdig gebruikt wordt; dit moet nu weer verkeerd hersteld worden!

Maar met modern samengestelde Grieksche of Latijnsche namen is men eindelijk methodisch geworden; het geslacht wordt niet bepaald naar den oorspronkelijken auteur maar naar de Latijnsche resp. Grieksche taal. Wat is nu plotseling hiervan de oorzaak? Wel, de oorspronkelijke auteurs zijn niet homogeen; de een maakte *Andropogon* mannelijk, de ander *Cymbopogon* onzijdig; enz. Dat is veel te moeilijk om bij iederen geslachtsnaam na te snuffelen; gemakkelijker is een klassieke dictionnaire te raadplegen; daar kan iedereen het vinden en dan hebben alle namen op *pogon* hetzelfde geslacht en is er geen variatie. Enz. Prachtig; maar waarom geldt het principe ook niet bij de schrijfwijze van geslachts- en soortnamen? Daarbij is het even lastig, om den oorspronkelijken auteur op te zoeken en daarbij is ook dezelfde variatie het gevolg. En bij de bepaling van het geslacht van namen, gevormd door een klassiek Latijnsch of Grieksch woord, is het principe niet toegepast, daar enkele klassieke woorden (b.v. *Orchis*)

een onzeker geslacht hebben; alsof men in die gevallen niet gemeenschappelijk een geslacht kon vaststellen!

Al deze kwesties van schrijfwijze zijn van eenig belang, maar niet van overwegend belang; voor de Dendrologische Vereeniging komt me 't beste voor, om een goed voorbeeld aan de wereld te geven van goed geschreven plantennamen naar klassiek model en zóó, dat ze tevens den gebruikers geen of de minste moeite geven; b.v. steeds *sinensis* te schrijven, *Haplopappus*, e.d., *Rhododendrum*, e.d., enz. Nomen est omen!

ZUSAMMENFASSUNG.

Die korrekte Schreibweise wissenschaftlicher Pflanzennamen in den Internationalen Regeln der Nomenklatur und auf dem Kongresse 1930 in Cambridge.

Uebersicht von Gattungen mit dem Artnamen *sinensis* und von denen mit dem Artnamen *chinensis*.

Bei der Schreibweise gilt jetzt „nomen est nomen“, ein Name ist ein Name, es macht nichts aus ob der Name schlecht gewählt, falsch geschrieben, barbarisch oder geschmacklos ist, er musz honorirt werden. Ja, selbst wenn ein Name ziemlich allgemein richtig geschrieben wird und es wird entdeckt dass der ursprüngliche Autor den Namen falsch schrieb, dann soll der Name wieder falsch „verbessert“ werden! (*Daboecia*, *Weigela*, *Diervilla*, *Aukuba*, *Pyrus*, (*Cephalotaxus*) *Fortuni*).¹⁾

Der Regel scheint einfach, praktisch und entscheidend; dem ist aber nicht so.

Nach dem Regel müssen wir schreiben *Xanthoceras* und *Xanthorrhiza* aber *Zanthoxylum*, beide Namen vom griechischen *xanthos* abgeleitet; *aplopappus*, jedoch *haplo-*

¹⁾ Der Vorschlag C. 57 im „Avis“ zur methodischen Verbesserung falsch geschriebener Namen wurde nicht im „Recueil“ abgedruckt und nicht behandelt.

stephium, beide Compositae und von *haplos*; *Epidendrum* aber *Lirodendron*, beide von *dendron*; *Pinus sylvestris* doch *Genista silvestris*; *Gleditschia sinensis* doch *Aesculus chinensis*; und so weiter. Wenn man Namen richtig schreiben will, muss man also die Arbeit des ursprünglichen Autors aufsuchen und nachschlagen, was nicht jedem möglich ist; auch kann Niemand im Gedächtniss halten, welche Namen unrichtige oder irrationelle Schreibweise haben und wie sie lauten. In Samenlisten, Indices, alphabetischen Pflanzenbeschreibungen muss man immer darauf bedacht sein dass die Namen anders geschrieben sein können als man im Köpfe hat; besonders mit dem Anfangsbuchstabe macht das Schwierigkeit: *Aplopappus* (bei REHDER) oder *Haplopappus* (bei TAROUCA-SCHNEIDER); *sinensis* oder *chinensis*; etc. Für Gattungen mit dem Artnamen *sinensis* und für solche mit dem Artnamen *chinensis* siehe p. 40.

Glücklicherweise ist in 1930 ein Art. 7b (siehe „Recueil synoptique“) angenommen worden, wobei festgestellt ist dass willkürliche Namen als lateinisch betrachtet werden müssen und dass die übrigen Namen der lateinischen oder griechischen Sprache entlehnt sind und einen lateinischen Ausgang haben müssen. Mit dieser Regel soll man also *Aucuba* schreiben und *Rhododendrum* u.d.; denn **um** ist der lateinische Ausgang für den griechischen **on**.¹⁾ Wir müssen aber den entgeltigen Text des Artikel 7b abwarten.

Auch ist die Rekommandation VIIlbis genehmigt, dass

¹⁾ LINNAEUS schreibt in Sp. pl. 1753 *Rhododendron*, aber in Gen. Pl. V, 1754 *Rhododendrum*; hier werden zum ersten Mal Gattungsbeschreibungen gegeben und die Gattungsnamen dadurch legalizirt. Deshalb hat man für die Prioritätsbestimmung Sp. pl. 1753 und Gen. Pl. V, 1754 vereint. Dann ist aber *Rhododendrum* die meist legale Schreibweise. Mit Unrecht wird in Art. 57bis des R. s. *Rhododendrum(on)* als Beispiel sub 3 gestellt; es gehört sub 2 („la graphie la plus correcte au point de vue philologique“). Dazu kommt dass *Rhododendrum* gute latinisierung vom griechischen *Rhododendron* ist, und dass man in dieser Weise alle Namen auf **on** als aus dem griechischen stammend und als männlich erkennen kann (z.B. *Erigeron*).

Artnamen buchstabiert werden sollen (nicht müssen, das wäre ein Regel!) nach den Regeln in der lateinischen Sprache und der Latinisierung; also künftig *silvestris*, nicht *sylvestris*; *sinensis*, nicht *chinensis*; aber bitte, nur künftig! Wir behalten *Pinus sylvestris* neben *Genista silvestris*, u.d., *Gleditschia sinensis* neben *Aesculus chinensis*, u.d.; *Pyrus* neben *Pinus*, u.s.w.

Der Vorschlag um alle Namen auf *us* der zweiten Deklination männlich zu machen, wurde abgestimmt; wir behalten also weibliche *Quercus* und *Rhamnus* Arten nebst männliche Arten *Ceanothus*, u.s.w.

Eine Verbesserung ist, dass das Geschlecht der willkürlich gebildeten Gattungsnamen festgelegt ist, nämlich so wie der erste Autor es tat oder tun wird; weniger gut ist aber dass dies auch gilt für Gattungsnamen welche aus einem lateinischen oder griechischen Wort bestehen; LINNAEUS hat irrtümlich *Onosma* weiblich gemacht; es wird jetzt allgemein sächlich verwendet, doch nach dem neuen Regel musz es wieder fälschlich weiblich werden!

Doch mit modernen, aus lateinischen oder griechischen Worten zusammengesetzten, Namen ist man einmal methodisch und vernünftig verfahren: das Geschlecht wird nach dem klassischen Geschlecht des letztes Wortteiles bestimmt; also werden z.B. alle zusammengesetzte Wörter auf *pogon* männlich und nicht, nach den ursprünglichen Autoren, das eine Mal männlich (*Andropogon*), das andere Mal neuter (*Cymbopogon*), etc. Der Grund für das aufstellen dieses Regels war dieser, das es bequemer ist ein Wörterbuch in Rate zu ziehen als bei jedem Name die ursprüngliche Arbeit des Namenautors aufsuchen zu müssen. Ja, das ist recht; aber gilt das nicht ebensowohl bei der Schreibweise von anderen Gattungs und Artnamen?

Es kommt mir schlieszlich vor, das Jedermann gut tut wenn er Namen etymologisch und grammatikal korrekt schreibt; Verwirrung kann es nicht verursachen und es macht die Nomenklatur und den Gebrauch der Namen einfacher, leichter und vernünftiger; am Ende werden

Vernunft und guter Geschmack siegen; nomen est omen (so die Namen, so die Botaniker)!

3. Gevolgen van het compromis-misverstand, met betrekking tot den ouden Kew-regel in 1905 gevormd en in 1930 gehandhaafd.

MIT DEUTSCHER ZUSAMMENFASSUNG.

a. *Clematis Rehderiana* en *C. nutans* var. *thyrsoides*.

In REHDER'S „Manual” komt *Clematis Rehderiana* CRAIB (in Kew Bull. 1914) voor, met de synonymen *C. nutans* BEAN non ROYLE en *C. nutans* ROYLE 1839 var. *thyrsoides* REHD. & WILS., Pl. Wils. I 1913, p. 324. SCHNEIDER heeft de variëteit niet; volgens hem is *C. nutans* HORT. (non ROYLE) misschien *C. Buchaniana* DEC. In de Gardeners Chronicle van 26 Juli 1930 wordt *C. Rehderiana* zeer aanbevolen; zij bloeit in pluimen van Augustus tot eind October; de bloemen zijn klokvormig en bleek rosegeel, met teruggeslagen, fluweelige uiteinden der bloembladen en zij rieken heerlijk. De plant kan 20 voet en meer hoog worden. Zij kwam in 1894 uit China in Frankrijk, in 1904 in de Kew Gardens, werd in 1908 nog eens door WILSON ingevoerd en daarna gekweekt, maar is nog weinig verspreid.

De naam *Rehderiana* is weer een voorbeeld, hoe met het compromis-misverstand t.o. van den ouden Kew-regel meer namen in de wereld komen dan noodig is. CRAIB had, de var. *thyrsoides* tot soort verheffende, zeer goed den naam kunnen behouden; maar volgens genoemd compromis (in de Regels van 1905 opgenomen) mag men bij verandering van hiërarchischen rang den naam veranderen.

b. *Ampelopsis heterophylla* en *brevipedunculata*.

KOCH heeft slechts *Vitis heterophylla* met var. *elegans* (*V. elegans* KOCH Sem. Hort. Berol. 1855); terloops noemt hij *A. humilifolia* BGE (een synoniem van *brevipedunculata*).

DIPPEL en KOEHNE hebben beiden, resp. onder *Vitis* en *Ampelopsis*, *heterophylla* en *brevipedunculata*; de naam *heterophylla* dateert van THUNBERG in 1784, de naam

brevipedunculata van MAXIMOWICZ in 1859. DIPPEL voegt als synoniem bij *V. brevipedunculata* den naam *Vitis amurensis* HORT. en *V. het. var. amurensis* PLANCH.; en hij heeft bij *V. heterophylla* de var. *elegans*.

SCHNEIDER geeft beide soorten, *A. heterophylla* met var. *elegans* REG.; en hij schrijft er bij, dat die soort dikwijls onder den naam *Vitis amurensis* voorkomt; DIPPEL en SCHNEIDER hebben dus een verschillende opvatting van die *amurensis* HORT.; maar S. geeft, evenals DIPPEL, als synoniem bij *pedunculata*: *A. het. var. amurensis* PLANCHON. S. schrijft er bij, dat de var. *citruloides* geen goede variëteit is, omdat de soort zelf ook ingesneden bladen als *citruloides* vertoont.

REHDER maakt *A. heterophylla* tot variëteit van *A. brevipedunculata* en wel met den naam *A. breviped. var. Maximowiczii* REHD. De var. *elegans* komt dus nu ook bij *A. pedunculata*.

REHDER had volgens onze Regels het recht om als variëteitsnaam een anderen naam te geven dan den ouden soortnaam; 't is echter vreemd, dat hij MAXIMOWICZ er mee vereerd heeft en niet THUNBERG, van wien de soort *heterophylla* stamt.

c. *Viburnum trilobum* en *V. Opulus var. americanum*.

In „Persoonlijke Opvattingen...”, III, p. 22/3 legde ik uit, dat *Viburnum americanum* MILLER waarschijnlijk *Hydrangea arborescens* voorstelt; voor de Amerikaansche *Viburnum* is dan een andere naam noodig; REHDER noemt haar *V. trilobum* MARSH.; maar aan dezen naam is een bezwaar verbonden, zooals aan zooveel namen van MARSHALL. Men kan de moeilijkheid ontkomen door de Amerikaansche *Viburnum* als variëteit van *V. Opulus* op te vatten, zooals SCHNEIDER en HÖFKER doen; want als variëteit van *V. Opulus* blijft *V. trilobum V. Opulus var. americanum* heeten, als gevolg van het compromis-misverstand ten opzichte van den Kew-regel in 1905.

Wij hebben dus achtereenvolgens drie gevallen behandeld waarbij dezelfde plant als soort en als variëteit verschillende namen heeft: *Clematis Rehderiana* = *C. nutans* var. *thyrsoidea*; *Ampelopsis heterophylla* = *A. brevipedunculata* var. *Maximowiczii*; *Viburnum tribolum* = *V. Opulus* var. *americanum*; en een vierde is *Clematis texensis* = *C. Viorna* var. *coccinea*, behandeld in Jaarboek 1928 p. 99-101.¹⁾

In alle vier gevallen zou zonder het „compromis” tusschen absolute prioriteit en Kew-regel de dubbele benaming vermeden zijn. Wat is de geschiedenis van dat compromis? Met den vroeger in Engeland algemeen en ook daarbuiten hier en daar gevolgd Kew-regel behoefde iemand, die b.v. in het geslacht *Akebia* werkte, voor de wettige soortnamen slechts in *Akebia* te zoeken en niet in andere geslachten en families; de soortnaam *Clematis trifoliata* THUNB. b.v., ofschoon later met *Akebia lobata* DEC. geïdentificeerd, had met dien regel geen prioriteitsrecht.

Ook met variëteitsnamen was men slechts op het geslacht, waarin de variëteit erkend werd, aangewezen; *Clematis texensis* moest, als latere variëteit in een soort van hetzelfde geslacht *Clematis*, den naam *texensis* behouden, dus *C. Viorna* var. *texensis* heeten. In 1905, op het congres te Weenen, heeft een meerderheid den Kew-regel verworpen, doch als „compromis” den regel opgesteld dat, wanneer een groep van rang verandert, b.v. wanneer een soort tot variëteit wordt verlaagd of een variëteit tot soort wordt verhoogd, de naam in den nieuwen rang de wettige is, dus een nieuwe naam mag zijn. *Clematis texensis* mocht dus later *C. Viorna* var. *coccinea* genoemd worden. De Rapporteur van het congres, Dr. BRIQUET, merkte op, dat het moeilijk uit te maken was wie der twee partijen de grootste concessie gedaan had; maar in werkelijkheid was de geheele Kew-regel verworpen; en de nieuwe regel was zoowel in strijd met de eenerzijds gewenschte absolute

¹⁾ Op p. 101 al. 3 regel 4 te lezen: de naam *texensis* is

prioriteit als met den Kew-regel (beperkte prioriteit) der andere partij! Slechts de Duitsche aanhanger van den Kew-regel Dr. HALLIER zag het in; hij protesteerde tot tweemaal toe, in twee zittingen, en verlangde, dat de Kew-regel tenminste voor variëteiten behouden zou blijven ¹⁾. Doch tevergeefs; een congres is geen geschikte gelegenheid voor rustig overdenken; en de stemming was zeer onrustig!

Op het Intern. bot. Congres in Cambridge (1930) werd het voorstel, om dit zoogenaamd restant van den Kew-regel af te schaffen, door mij in directe bewoordingen en door den botanicus Dr. OLIVER op meer indirecte wijze gedaan, op advies van Dr. BRIQUET verworpen. De tekst van het mijne (geboekt als Art. C. 49) was niet eens in het „Recueil Synoptique” opgenomen; in de plaats er van stond: C 49. Supprimé; dat van Dr. OLIVER was opgenomen, maar onaannemelijk verklaard, omdat het in strijd was met het compromis van Weenen, (dat uit nood was aanvaard, in strijd met een der hoofdprincipes der Regels)!

Daardoor blijven we nu zitten met een aantal dubbele namen; en dat aantal zal vanzelf voortdurend groeien, daar er in vele gevallen steeds botanici en practici zullen zijn, die een variëteit als soort of een soort als variëteit

¹⁾ Actes du Congrès intern. de Bot. Vienne 1905:

p. 118: „M. le Dr. HALLIER estime qu'il ne s'agit pas là d'un compromis dans le vrai sens du mot... Un compromis de ce genre implique une inconséquence: on ne voit pas pourquoi on appliquerait une certaine règle lorsqu'un groupe est déplacé avec changement de rang hiérarchique et une autre règle lorsqu'il n'y a pas de changement de rang hiérarchique...”

p. 122. „M. le Dr. HALLIER a cru comprendre hier que le compromis consistait dans l'application de la règle d'ALPHONSE DE CANDOLLE aux espèces et l'application de la règle de Kew aux variétés. Or, la disposition qui nous est soumise est contraire à la règle de Kew tant pour les noms d'espèces que pour les noms de variétés. M. HALLIER renouvelle sa protestation...”

Dr. RENDLE was de eenige, die bij de besprekingen Engeland vertegenwoordigde; en hij werkte mede aan dit „compromis”!

beschouwen, terwijl andere botanici of practici het andersom opnemen.

Er bestaan dubbelnamen, zooals *Rhododendrum flavum* (*luteum*) en *Azalea pontica*, welke twee namen dezelfde plant aanduiden. Maar zulke namen zijn onvermijdelijk; LINNAEUS heeft nu eenmaal een *Rhododendrum ponticum* en een *Azalea pontica* beschreven; zoodra een botanicus *Azalea* als ondergeslacht van *Rhododendrum* opnam, moest de naam *pontica* van *Azalea* wel veranderd worden, daar er geen twee soorten *ponticum* in het geslacht *Rhododendrum* kunnen zijn.

Maar de dubbelnamen, veroorzaakt door het zgn. compromis, zijn onnoodig; en zij zijn in strijd met Art. 15 der Regels, dat slechts één naam voor iedere plant toelaat. Dr. BRIQUET heeft dit artikel hartstochtelijk verdedigd in het Rapport van het Congres, naar aanleiding van het aannemen van het onschuldige voorstel van den Amerikaan BARNHART, hetwelk bepaalt, dat naast de 8 familienamen (o.a. *Cruciferae*), welke als uitzondering zijn toegelaten op den regel betreffende de vorming van familienamen, ook andere namen, volgens dien regel gevormd, gegeven mogen worden (b.v. *Brassicaceae* naast *Cruciferae*); dit in de verwachting, dat op den duur de Regel in zijn geheel zal gevolgd worden. Doch bij de „compromis”-kwestie heeft BRIQUET over het bezwaar van dubbelnamen echter niet gerept; oorzaak is daarvan natuurlijk, dat die heftige compromiskwestie in 1905 den heer BRIQUET nog steeds als een angstig spook voor de oogen stond en in de ooren klonk. Een compromis nota bene, waarvan de inhoud door geen der partijen gewenscht werd en ook nu niet gewenscht kan zijn; door die der absolute prioriteit (o.a. Dr. BRIQUET) natuurlijk niet, en door de voorstanders van den Kew-regel niet, omdat het met dien regel in strijd is; een compromis met goede bedoeling, maar uit misverstand of onkunde gemaakt, en thans meer dan 25 jaar oud! Ik geloof niet, dat er eenige reden voor Dr. BRIQUET was om bang te zijn, dat het verdedigen van mijn voorstel (waarvan hij een voorstander moest zijn) een

strijd als in 1905 zou ontwikkelen; integendeel, het zou de herinnering aan den vroegeren strijd opheffen en een dwaze naamgeving te niet doen. Het zou een mooi einde van BRIQUET's leiding geweest zijn.

ZUSAMMENFASSUNG.

Die Folgen des Kompromisz-Miszverständnisses betreffs des alten Kew-Regels, in 1905 gegründet, in 1930 behalten.

BEAN hat eine Pflanze *Clematis nutans* ROYLE benannt; REHDER und WILSON erkannten diese Pflanze als eine neue Varietät und nannten sie *C. nutans* var. *thyrsoides* (Pl. Wils. I, p. 324). Und im „Manual“ 1927 finden wir sie nicht mehr als Varietät sondern als eine Art; sie wird aber als solche nicht *C. thysoidea* genannt, so wie der Name als Varietät war, sondern *C. Rehderiana*; Autor ist CRAIB in Kew Bull. 1914.

Ampelopsis heterophylla und *brevipedunculata* werden von REHDER zu einer Art vereinigt, *heterophylla* als Varietät der *brevipedunculata*. Doch nennt er die Varietät nicht var. *heterophylla* sondern var. *Maximowiczii*.

Viburnum americanum wird von REHDER *V. trilobum* MARSH. genannt. Aber als Varietät von *V. Opulus* bleibt der Name var. *americanum*.

Das sind drei Beispiele doppelter Namen für eine und dieselbe Pflanze, der eine Name als Art, der andere als Varietät. Und so giebt es mehrere Doppelnamen. Die Ursache ist das Kompromisz-Miszverständniz im Betreff des alten Kew-Regels, in 1905. Mit diesem Kew-Regel, der vor 1905 allgemein in England und hier und dort auch ausser England befolgt wurde, brauchte ein Botaniker, der z.B. in der Gattung *Akebia* arbeitete für die legalen Art-

namen nur in *Akebia* zu suchen, nicht in anderen Gattungen; so hatte der Name *Clematis trifoliata*, auch falls er, wie REHDER u.a. es tun, mit *Akebia lobata* identifiziert wird, kein Prioritätsrecht. Mit dem Wiener Regel der absoluten Priorität wird der Name: *Akebia trifoliata*.

Auch mit Varietätsnamen hatte man nur die Namen in der Gattung zu achten, in welcher die Varietät als solche erkannt wurde. *Clematis texensis* z.B. behielt als Varietät der *C. Viorna* den Namen *texensis*, also *C. Viorna* var. *texensis*.

In 1905, auf dem Wiener Kongress, wurde der Kew-Regel von einer Mehrheit verworfen; jedoch wurde als Kompromisz ein neuer Regel aufgestellt nach welchem, wenn eine Pflanzengruppe einen anderen hierarchischen Rang bekommt (eine Varietät zu Art erhoben oder eine Art zu Varietät gemacht wird), der Name im neuen Range der legale ist, also eventuell ein neuer Name sein darf. Z.B. durfte *Clematis texensis* später *C. Viorna* var. *coccinea* genannt werden.

Der Rapporteur des Kongresses, Dr. BRIQUET, bemerkte es sei schwierig aus zu machen welche der beiden Parteien (die der absoluten Priorität oder die des Kew-Regels) beim Kompromisz die gröszte Konzession gemacht hatte; aber in der Tat war der ganze Kew-Regel verworfen; und der neue Regel war sowohl streitig mit der einerseits nachgestrebten absoluten Priorität als mit der andererseits verteidigten Kew-Regel (d.h. mit der beschränkten Priorität). Nur der deutscher Anhänger des Kew-Regels, Dr. HALLIER erkannte dies; er protestierte zweimal, in zwei Sitzungen, und forderte dass der Kew-Regel wenigstens für Varietäten behalten würde; jedoch vergebens¹⁾; ein Kongress

¹⁾ Aus den „Verhandlungen“ p. 122: „M. le DR. HALLIER a cru comprendre hier que le compromis consistait dans l'application de la règle d'ALPH. DE CANDOLLE aux espèces et l'application de la règle de Kew aux variétés. Or, la disposition qui nous est soumise est contraire à la règle de Kew tant pour les noms d'espèces que pour les noms de variétés. Etc. (ausführlicher auf S. 49).

ist nicht geeignet für ruhige Überlegung; und die Stimmung im Kongress war sehr unruhig!

In 1930 hat Dr. BRIQUET den Vorschlag, das falsche und untaugliche Kompromiss aufzuheben, dem Kongress von Cambridge nicht vorlegen wollen.